

П. «Какъ е това! Свято-то Писаніе може да ны умудрява въ *спасеніе*,» и да направи «Божій-тъ человекъ *свършенъ*,» и въ Него имамы «*животъ вѣченъ*.» (2 Тим. 3 ; 15—17 : Кол. 2 ; 9, 10. Іоан. 5 ; 39). Освѣнь това Свято-то Писаніе забраня на други-тъ, (даже и на единъ ангелъ), да проповѣдатъ *друго* Евангеліе освѣнь онова, което е благовѣстено (Гал. 1 ; 8, 9) : Още то забраня да притурятъ на слово-то Божіе, или да оттурятъ отъ него (Откр. 22 ; 18 : Притч. 30 ; 6 : Второз. 4 ; 2 : 12 ; 32). За това нито събори-тъ, нито никои други иматъ дозволеніе да притурятъ на слово-то Божіе.»

Тогавя владыка-та съ нетърпѣливость попыта : «Какво искашь да заключишь въ умъ-тъ си отъ всичко това?»

П. «Заклучавамъ азъ че Свято-то Писаніе е *слово-то Божіе*, и че всякой человекъ е длѣженъ да го приима за правило на вѣрж-тъ си, и да го чете безъ да има нѣкой правдж да му забрани или да му наложи друго нѣщо, което не може да докаже отъ Свято-то Писаніе. Тогавя вѣра-та на Христіяны-тъ ще бѣде *просвѣщена*, и колкото е по просвѣщена, толкова и по *твърда*. Тогавя Христіянинъ-тъ може да каже съвѣстно че слуша Бога, а не человекъ-тъ, понеже отива право на онѣхъ книгъ, коѣто всички-тъ Христіяни сж длѣжни да припознаватъ като источникъ на всички-тъ вѣрж, и на истинно-то слово Божіе. Не е ли вода-та по быстра при главж-тъ си ? И колкото ся по отдалечава, не ся ли толкова по размѣтва ? Така е и вѣра-та. Тя е по чиста при источникъ-тъ